

Ճանապարհային ոստիկանության վարչական տույժ նշանակելու մասին 22.12.2023թ. թիվ 2317648736 որոշումն անփոփոխ, իսկ վարչական բողոքն առանց բավարարման թողնելու մասին

<<16>> 01 2024թ. 7-13 422

ք.Երևան

Ճանապարհային ոստիկանության պետ, ոստիկանության գնդապետ Ն.Սարգսյանս, վերանայելով Արշակ Արզիկյանի ՄԴ/2144-24 դիմումի քննարկման արդյունքում ստեղծված նյութերը՝

Պ Ա Ր Զ Ե Ց Ի

Երևան քաղաքի Արաբկիր վարչական շրջանի Ն.Զարյան փողոց 124/1 տան բնակիչ Արշակ Արզիկյանը դիմումով խնդրել է անվավեր ճանաչել վարչական տույժ նշանակելու մասին 22.12.2023թ. թիվ 2317648736 որոշումը՝ նշելով, որ բացայակում են ապացույց հանդիսացող տեսանյութերը, ինչպես նաև հետադարձն արգելող ճանապարհային նշանը գտնվել է իր տեսադաշտից դուրս առկա խոչընդոտի պատճառով:

Դիմումի քննարկման արդյունքում պարզվել է, որ դիմումատուի փաստարկները չեն կարող վարչական ակտը բեկանելու հիմք հանդիսանալ հետևյալ պատճառաբանությամբ.

<<Տեսանկարահանող կամ լուսանկարահանող սարքերով հայտնաբերված ճանապարհային երթևեկության կանոնների խախտումների վերաբերյալ գործերով իրականացվող վարչական վարույթի առանձնահատկությունների մասին>> օրենքի 3-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ վարչական վարույթի իրավախախտման հատկանիշների պարզման փուլում իրավախախտումը հիմնավորող ապացույցը իրավախախտումն ամրագրած **տեսանյութն է կամ լուսանկարը**, որը պարունակում է նաև տեխնիկական միջոցով արձանագրված տվյալները: Ըստ նույն հոդվածի 2-րդ մասի՝ որպես իրավախախտումը հիմնավորող ապացույց վարչական կամ դատական կարգով բողոքարկման վարույթում կարող են օգտագործվել Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ Հայաստանի Հանրապետության օրենսգրքի 251-րդ հոդվածով նախատեսված ապացույցները:

Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի 251-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ վարչական իրավախախտման վերաբերյալ գործի ապացույցներ են համարվում ցանկացած այն փաստական տվյալները, որոնց հիման վրա օրենքով սահմանված կարգով մարմինները (պաշտոնատար անձինք) հաստատում են վարչական իրավախախտման առկայությունը կամ բացակայությունը, տվյալ անձի մեղավորությունը այն կատարելու մեջ և գործի ճիշտ լուծման համար նշանակություն ունեցող այլ հանգամանքներ: Ըստ նույն հոդվածի 2-րդ մասի՝ այդ տվյալները հաստատվում են հետևյալ միջոցներով՝ վարչական իրավախախտման վերաբերյալ արձանագրությամբ, վարչական պատասխանատվության ենթարկվող անձի բացատրություններով, տուժողի, վկաների ցուցմունքներով, փորձագետի եզրակացությամբ, իրեղեն ապացույցներով, իրեր և փաստաթղթեր վերցնելու վերաբերյալ արձանագրությամբ, ինչպես նաև այլ փաստաթղթերով:

Վարչական վարույթի ընթացքում հիմնավորվել է, որ վիճարկվող որոշման հիմքում դրված տեսանյութերն առկա են և բեռնվում են: Թիվ 1 տեսանյութը փաստում է, որ դիմումատուն իր տրանսպորտային միջոցով 13.12.2023թ. ժամը 08⁵⁰-ին Երևան քաղաքի Տ.Պետրոսյան-Փիրումյանների փողոցների խաչմերուկի հատվածում կատարելով հետադարձ, խախտել է առկա 3.19՝ <<Հետադարձն արգելվում է>> ճանապարհային նշանի պահանջը:

Ինչ վերաբերվում է դիմումատուի պնդմանն՝ առկա խոչընդոտի պատճառով ճանապարհային նշանի տեսադաշտից դուրս գտնվելու վերաբերյալ, ապա ճանապարհային ոստիկանության ճանապարհային երթևեկության կազմակերպման հսկողության բաժնի 10.01.2024թ. տեղեկանքի համաձայն, Երևան քաղաքի Տ.Պետրոսյան-Փիրումյանների փողոցների խաչմերուկի հատվածում՝ Տ.Պետրոսյան փողոցի վրա, Սասնա Ծռեր փողոցից դեպի տվյալ խաչմերուկ երթևեկող տրանսպորտային միջոցների համար տեսանելի վայրերում տեղադրված են

ինչպես հիմնական, այնպես էլ կրկնող 3.19' <<Հետադարձն արգելվում է>> ճանապարհային նշաններ, որոնք իրավախախտման արձանագրման օրվա դրությամբ չեն բացակայել:

Այսինքն՝ վարչական վարույթի ընթացքում հիմնավորվել է, որ տեսանյութում պարկերված և երթևեկության այլ մասնակցի կողմից դիմումատուի տեսադաշտից փակված 3.19' <<Հետադարձն արգելվում է>> ճանապարհային նշանից բացի, Տ.Պետրոսյան փողոցի վրա կախված վիճակում առկա է ևս մեկ (հիմնական) 3.19 ճանապարհային նշան, որը գտնվել է երթևեկության մասնակիցների տեսադաշտում:

Բացի այդ, ՀՀ կառավարության 28.06.2007թ. թիվ 955-Ն որոշման 67-րդ կետի համաձայն՝ երթևեկության համար խոչընդոտ կամ վրանգ առաջանալու դեպքում, որը վարորդն ի վիճակի էր հայտնաբերել, նա պետք է միջոցներ ձեռնարկի արագությունն իջեցնելու՝ ընդհուպ մինչև տրանսպորտային միջոցը կանգնեցնելը: Առկա խոչընդոտի պարագայում վարորդի կողմից անտեսվել է սույն նորմի պահանջը:

Այսպիսով, դիմումատուի գործողություններում առկա է մեղքը, իսկ մեղքը դա անձի հոգեկան վերաբերմունքն է իր կատարած արարքին և դրան հաջորդող հետևանքին, որը կարող է դրսևորվել ինչպես **դիտավորությամբ**, այնպես էլ **անզգուշությամբ**, ինչի պարագայում Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի իմաստով որևէ նշանակություն չունի, թե կոնկրետ արարքը վարորդը կատարել է այն պատճառով, որ հստակ գիտակցել է, որ դա խախտում է և դիտավորությամբ կատարել, թե այն պատճառով, որ վարորդը գիտակցել է, որ այդ արարքը արգելված է օրենքով, սակայն ինքնավստահորեն հույս է ունեցել, որ դրա հետևանքները վրա չեն հասնի և թե այն պատճառով, որ վարորդը չի գիտակցել իր գործողության հակաիրավական բնույթը, սակայն կարող էր և պարտավոր էր գիտակցել այն (ՎԻՎՕ՝ հոդված 11)՝ զանցակազմի սուբյեկտիվ կողմ:

Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի 9-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ վարչական իրավախախտում (զանցանք) է համարվում պետական կամ հասարակական կարգի, սոցիալիստական սեփականության, քաղաքացիների իրավունքների և ազատությունների, կառավարման սահմանված կարգի դեմ ուղեկցվող հակաիրավական, մեղավոր (**դիտավորյալ կամ անզգուշ**) այնպիսի գործողությունը կամ անգործությունը, որի համար օրենսդրությամբ նախատեսված է վարչական պատասխանատվություն, հետևաբար ակնհայտ է, որ անկախ անձի կողմից մեղքի ձևի դրսևորումից, նշված օրենսգրքի համապատասխան հոդվածի դիտարկման նկարագրված արարք կատարած անձը պետք է ենթարկվի վարչական պատասխանատվության Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի համապատասխան հոդվածի սանկցիայի շրջանակներում, հետևաբար դիմումատուին վարչական պատասխանատվության ենթարկելու մասին վերը նշված որոշումն իրավաչափ է և օրինական:

Ելնելով վերոգրյալից և ղեկավարվելով Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի 293-րդ հոդվածի 1-ին մասի 1-ին կետով՝

Ո Ր Ո Շ Ե Ց Ի

1. Ճանապարհային ոստիկանության վարչական տույժ նշանակելու մասին 22.12.2023թ. թիվ 2317648736 որոշումը թողնել անփոփոխ, իսկ վարչական բողոքն առանց բավարարման.
2. Սույն որոշումն ուժի մեջ է մտնում հանձնելու օրվան հաջորդող օրը և կարող է բողոքարկվել ՀՀ վարչական դատարան՝ օրենքով սահմանված կարգով և ժամկետներում.
3. Սույն որոշման օրինակն ուղարկել Արշակ Արզիկյանին:

Ն.Սարգսյան